

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 291. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703121241088/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Side. „Skal Du i Isen igen i Aar? for saa vil jeg raade Dig til at assurere dine Undermaster i Tide. I Fjor havde Du nok nær faaet Brand i dem.“

„Ja, det var en streng Vinter i Fjor,“ svares der henne fra Roret. „Det snurrer endnu i mine Ben, naar jeg tænker paa den Tur, hvor jeg sad 36 Timer i Træk her ved Roret, og Vandet frøs til Is i mine Søstøvler. Jeg har nok hørt, at naar man vil forsende Fisk, skal man stuve den ned i Is, men Knokkelkød taaler ikke saadan Behandling.“

„Det tror Fanden selv og jeg med,“ lyder det igen fra Ojjetøjet ved vor Side. „Besyderligt er det alligevel, hvad et Menneske kan hoide ud, inden han stikker Trossen fra sig. Det var f. Eks. medens jeg fo'r paa Grønland med „Ane Marie“. Du véd nok hende, Robbefangeren, saa fiskede vi tre aparte Sælhunde fra en Isflage. Ja, nu skal Du dog høre, hvis Du ikke har hørt det før. Men det kan Du jo for Resten ikke have hørt. For han, Skipperen i „Ane Marie“, har ikke været hjemme siden, og Mandskabet blev afmønstreret i en skotsk Havn — Fanden véd nu, hvad den hedder — og gik siden efter ad Helvede til allesammen undtagen jeg. Jeg har nu altid været en heldig Kantøffel, men jeg har ogsaa en Svoger, som er Præst, en Præst, som kan præke for to, og han sørger vel nok for, at jeg ender paa en skikkeilig Maade med Berettelse og Konfussion, eller hvad de nu kalder den sidste Overhaling.“ — — —

„Du glemmer Sælhundene, Morten Marker,“ lød det ganske tørt henne fra Roret.

„Ja, stop, Kammerat. Det er rigtigt. Altsaa, jeg fo'r med „Ane Marie“. — Du kender hende nok; et dejligt Barkskib var hun, men noget luvgerig. Naa, Fejl har vi alle, og galt saa' det ud, hvis vi ikke havde Fejl, for hvad skulde ellers Præster og Dokt'rer leve af? Imidlertid, jeg fo'r, som jeg sagde, med „Ane Marie“ paa Robbefangst oppe under Grønland. Det havde været en heldig Rejse, og vi havde baade Lasten og Forrummet fuldt af Trantender og Skind. Saa var vi da paa Nedrejsen, da vi fik Vinden kontrær og slem, og vi maatte ligge og krydse paa med smaa Sejl, og samtidig i et væk holde Udkiig efter al den Drivis, som Vind og Strøm satte imod os.

Saa ligger jeg da en Aften oppe paa Fokkeræen sammen med Jens Westh derhjemme fra. „Giv mig en Stump Skraatobak, Jens,“ siger jeg og langer ud for at faa den. „Der har Du en,“ siger han, men i det samme snapper han Haanden til sig og raaber: „Hørte Du ikke noget?“

Jeg gloede paa ham og bad igen om Tobakken, mne saa peger han ud over Sprydet og præjer til Rorgængerens: Drivis ret forud, en Kende til Luvart! Vi falder af, men nu er det mig, som tydeligt hører et Raab ud over vor bagbordis Boug. „Støt med Roret,“ skriger jeg saa og løber